

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (חיפה) 5613-17

בבית הדין לעררים בחיפה
בפני כב' הדיין מרט דורפמן

העוררים:
1. ריטה אנק, מס' 317392835
2. ישראל יוסיח, מס' A02969027
ע"י ב"כ עו"ד מרים נחשונב

נגד

המשיב:
משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית, עו"ד תימור חנג'ר

פסק דין

1. בפניי ערר אשר תוקף את החלטת המשיב מיום 12.11.17 לפיה דחה המשיב את בקשת העוררים לתחילת ההליך המדורג לפי נוהל הטיפול במתן מעמד לבני זוג של ישראלים, לרבות בני אותו מין (להלן: "נוהל ידועים בציבור").
2. תחילה אפרט רקע עובדתי. העוררת 1 (להלן: "העוררת") הינה אזרחית ישראלית, ילידת 26.3.1985, גרושה, אם חד הורית לשתי בנות קטינות. העורר 1 (להלן: "העורר") הינו אזרח ניגריה, יליד 25.3.1984, אשר הסתגן לישראל ע"פ הצהרתו ביום 1.3.08. לאחר כניסתו לארץ, במהלך 2008 העורר פנה לנציבות האו"ם לפליטים בעניין בקשת מקלט מדיני בישראל. בפנייתו הזדהה העורר כנתין ניגרי והציג דרכון שנופק לו ביום 30.1.07. ביום 2.8.09 הגיש העורר בקשה למקלט מדיני במשרדי המשיב בלוד ונערך לו ראיון רישום וזיהוי. העורר מסר בראיון שהוא חושש מקללות שיטילו עליו בניגריה. בו ביום ניתן לעורר רישיון שהייה זמני מסוג ס'2(א)5 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, שהוארך מעת לעת במסגרת הטיפול בבקשה. ביום 1.11.09 נערך לעורר ראיון מקיף בבקשתו למקלט מדיני, בו חזר העורר על טענתו לפיה חושש מפגיעה בידי רוחות ושדים.
3. לדברי העורר בראיון, בעיותיו בניגריה החלו לאחר שאביו נפטר בחודש נובמבר 2006 והוא התבקש להצטרף לכת כבנו הבכור. העורר טען, כי סירב לאור היותו נוצרי. לאחר

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

שבקשת העורר נבחנה, ביום 9.11.09 אושרה חוות דעת בבקשת העורר, לפיה לא עלה בידי העורר להוכיח פחד מבוסס היטב מרדיפה באם ישוב למדינת מוצאו. בהתבסס על חוות דעת זו, ניתנה חוות הדעת של יו"ר הוועדה המייעצת לענייני פליטים, אשר המליץ אף הוא על דחיית בקשת העורר, לאחר שסבר כי עניינו של העורר אינו עולה בקנה אחד עם תנאי אמנת הפליטים. ביום 14.8.11 קיבל מנכ"ל המשיב את המלצת יו"ר הוועדה המייעצת ודחה את בקשת העורר למקלט מדיני. בקשת העורר לעיון מחדש בבקשת המקלט נמחקה על הסף ביום 9.8.15. ביום 19.11.15 הוגש ערר 4491-15 על החלטה הדוחה את בקשת המקלט, ביחד עם הערר הוגשה בקשה לצו ביניים. כמו כן, יודגש כי ביום 15.5.16 נכח העורר בלשכת המשיב באשדוד לבירור בנוגע לחיים משותפים עם אזרחית ישראלית, והוסבר לו אודות פתיחת תיק חיים משותפים, אך הבקשה לפתיחת תיק חיים משותפים לא הוגשה בפועל. ביום 16.5.17 ניתן פסק דין בערר 4491-15. הערר נדחה, ונקבע בו כי העורר לא הביא בדל של ראיה חיזונית או תימוכין לטענותיו העובדתיות בבקשתו למקלט מדיני. על כן, העורר נדרש לצאת מישראל תוך 30 יום. העורר לא יצא מישראל ונשאר לשהות כאן ללא אשרה בתוקף.

4. ביום 10.9.17 הוגשה ע"י העורר בלשכת המשיב בחיפה בקשה להסדרת מעמדו מכוח חיים משותפים עם העוררת, ובו ביום, בוצע לעוררים ראיון וההתרשמות מהראיון הייתה שלילית. ביום 11.9.17 ניתנה החלטת מרכזת האשרות בלשכת המשיב הדוחה את הבקשה מאחר שלא הוכח קשר זוגי, קיום תא משפחתי משותף, ולאור ההתרשמות כי העורר מנסה להשתקע בכל דרך בארץ. ביום 27.9.17 הוגש ערר פנימי על ההחלטה שניתנה ביום 11.9.17. ביום 12.11.17 ניתנה החלטת מנהלת לשכת המשיב בחיפה הדוחה את הערר. בהחלטה צוין, כי מאחר שבכתב הערר הפנימי לא הופרכו הנימוקים שהועלו בהחלטת מרכזת האשרות וכן לא הוצגו ראיות נוספות וממצאים חדשים שלא עמדו בפני המשיב בעת מתן ההחלטה ביום 11.9.17 ושיש בהם כדי לשנות את החלטת מרכזת האשרות, הרי שהערר הפנימי נדחה. מכאן הערר שבפניי.

5. ב"כ העוררים ביקשה לבטל את החלטת המשיב. לטענתה, נפל פגם מנהלי חמור במתן החלטת המשיב בערר הפנימי, שכן הגורם שנתן את ההחלטה הראשונה הוא למעשה אותו גורם אשר חתום על החלטה בערר הפנימי של המשיב. כמו כן, נטען, כי העוררים עמדו בנטל הראייתי הכבד המוטל עליהם לצורך הוכחת כנות הקשר, וכי הוצגו בפני המשיב הוכחות רבות ומגוונות המעידות על כנות יחסיהם של בני הזוג. זאת ועוד, לטענת העוררים, מקריאת הראיונות של העוררים ניתן להיווכח כי לא היו סתירות בין

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הגרסאות של העוררים ואף ניכר מהראיונות כי העוררים הינם בני זוג החיים חיים משותפים ומנהלים משק בית משותף.

6. המשיב התנגד לקבלת הערר. לטענתו, יש לדחות את הערר על הסף בשל חוסר תום לב והעדר ניקיון כפיים של העורר. העורר מנסה להשיג מעמד בישראל בכל דרך ואינו בוחל בכל אמצעי לצורך כך. גם לגופו של עניין, עמדת המשיב כי דין הערר להידחות. נטען, כי לא הוכחה כנות קשר וכן קיומו של משק בית משותף בין העוררים. עניינם של העוררים נבחן ע"י הגורמים המקצועיים של המשיב. לעוררים נערך ראיון במסגרתו עלו סתירות מהותיות רבות בין גרסאות השניים, ואף ממצאים נוספים שיש בהם כדי לשלול את כנות הקשר הנטען. על כן, המשיב סבור כי אין המדובר במערכת יחסים אשר עונה לקריטריונים המצדיקים מתן מעמד לעורר בשלב זה בהתאם לנוהל ידועים בציבור.

7. 19.02.18 התקיים דיון במעמד הצדדים, אשר חזרו על עמדותיהם.

דיון והכרעה

8. באשר לטענת המשיב לפיה דין הערר להידחות על הסף בשל התנהלות חסרת תום הלב של העורר, שלא כיבד החלטה שיפוטית, לא יצא מישראל, וזאת תוך עשיית דין עצמי וקביעת עובדות בשטח. אכן, אין עוררין, כי התנהלותו של העורר מאז שהסתגן לישראל ובמהלך שהותו בארץ מטילה צל על אמינותו, אך בשל חשיבות הזכות לחיי המשפחה ובאיוון בין אינטרסים המתנגשים, עדיין לא ראיתי מקום לדחות את הערר על הסף.

9. בנוגע לגוף הטענות בערר, הלכה ידועה היא כי בית הדין אינו יחליף את שיקול דעתו בשיקול דעת המשיב, אך יחד עם זאת כפי שנפסק כבר בעת"מ (ירושלים) 44387-03-10 יונתנוב ואח' נ' משרד הפנים/מנהל האוכלוסין: **"בהתקיים נסיבות מתאימות וכאשר בית המשפט מתרשם כי הנתונים לעניין כנות הקשר, שהוצגו בפני המשיב ובפניו מצדיקים בחינה נוספת ומעמיקה יותר, רשאי הוא להורות למשיב לבחון מחדש את החלטתו בעניין כנות הקשר, לאחר פרק זמן נוסף ולאפשר לבן הזוג הזר להישאר בישראל ולעבוד בה למשך אותה תקופה"**.

10. על כן, לאחר שקילת השיקולים הרלבנטיים, עמדתי היא כי המקרה שלפנינו הוא אחד המקרים בהם ראוי להורות למשיב לבחון מחדש את החלטתו בעניין כנות הקשר בין בני הזוג ולאפשר לעורר להישאר בארץ למשך אותה תקופה. אומנם, בראיונות שנערכו לבני הזוג עלו סתירות מסוימות בגרסאותיהם. אולם, חלק מן הסתירות הן סתירות מינוריות, כגון סתירה בנוגע למקום מגורי בני הזוג כשהכירו לראשונה בשנת 2010. לטענת העוררת הם גרו ברח' סירקין בחיפה, ואילו העורר אמר שהם גרו ברחוב השני

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

בהדר. אכן, העורר לא ציין את שם הרחוב, אך מי שמכיר את העיר חיפה, יודע כי רח' סירקין ממקום בשכונת הדר. לדעתי, מדובר בסתירות לא משמעותיות, שבוודאי לא ניתן לבסס עליהן דחיית הבקשה.

11. בכל מקרה, לאחר שקילת טענות ב"כ העוררים לעניין הסתירות, נראה כי קיים הסבר סביר לסתירות הנטענות ע"י המשיב. כך, לדוגמה, העורר נשאל מה הוא עשה בתקופה לאחר שנפרד מן העוררת. העורר ענה כי עבד במסעדה בעין הוד בשם DONA ROSA, והעוררת עבדה בקניון בחנות H&O. העוררת נשאלה בראיון איפה היא עבדה בתקופה הראשונה שלהם (כשהעוררים הכירו בשנת 2010). העוררת ענתה, כי עבדה בקפיטריה של הטכניון פחות מחודש ואח"כ עברה לעבוד כקופאית במי מרקט. לטענתה של ב"כ העוררים, אין סתירה בין הגרסאות הנ"ל, שכן השאלות הנשאלות הינן שונות ועל כן תשובות העוררים שונות. העורר נשאל היכן עבדה העוררת בתקופה שלאחר הפרידה, ואילו העוררת נשאלה היכן עבדה בתקופה בה היו במערכת יחסים בפעם הראשונה. לטענת העוררים, העוררת אכן עבדה בתקופת יחסיהם הראשונה בשנת 2009-2010 כקופאית במי מרקט, ואילו לאחר פרידתם, עבדה העוררת בחנות H&O. כראיה לכך צירפו העוררים דו"ח ביטוח לאומי בעניין תקופות עיסוק ומקומות עיסוק של העוררת. באופן כללי אסכם, כי אכן תוצאות הראיונות אינן חד-משמעיות ויש חשד מסוים בדבר כנות הקשר וזאת לאור נטל הוכחה המוגבר החל על העוררים. אך עדיין, לאחר בחינת מכלול הדברים, כולל עיון בראיונות בכללותם וכן ביתר הראיות שהוצגו ע"י העוררים, כולל תמונות משותפות ומכתבי המלצה, סבורני, כי תוצאותיה של החשדנות הבסיסית כלפי העוררים, במיוחד לאור עברו של העורר, כפי שפורט לעיל, אינה יכולה להביא בהכרח למסקנה לפיה העוררים לא הוכיחו את כנות הקשר ביניהם. בנסיבות המקרה, וכשתוצאות הבדיקה אינן חד-משמעיות, יש צורך להוסיף ולבדוק.

12. לאור האמור לעיל, הנני מקבל את הערר באופן חלקי ומורה למשיב ליתן לעורר אשרת עבודה מסוג ב/1 לתקופה של חצי שנה. במהלך תקופה זו המשיב יבחן את כנות הקשר בין העוררים בצורה מעמיקה יותר, ובמידת הצורך, גם באמצעות פנייה לממליצים של בני הזוג ואף עריכת ביקור במגורי בני הזוג. בנסיבות המקרה, המשיב רשאי לדרוש מן העוררים נטל הוכחה מוגבר. במידה ויימצא כי הקשר בין בני הזוג הוא קשר של ידועים בציבור, וכמו כן יתמלאו כל יתר התנאים הנדרשים בנוהל, יחיל המשיב את התהליך הקבוע בנוהל ידועים בציבור על העוררים מתחילתו.

13. בשל התנהלות העורר בעבר, וכתנאי להמשך בחינת הקשר בין העוררים ע"י המשיב, כאמור לעיל, הנני מורה לעוררים להפקיד ערבות כספית בסך 10,000 ₪ לצורך הבטחת

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

יציאת העורר מישראל ככל שהמשיב, בתום בדיקתו, לא יחיל על העוררים את התהליך הקבוע בנוהל של ידועים בציבור. הערבות הכספית תופקד במשרדי המשיב בנתב"ג עד ליום 1.03.18. אי הפקדת הערבות הכספית עד לתום המועד הנ"ל, תביא לביטול פסק הדין והחלטת המשיב מיום 12.11.17 תעמוד בתוקף.

14. בנסיבות המקרה, אין צו להוצאות וכל צד יישא בהוצאותיו.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בחיפה, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.
ניתן היום, 20 בפברואר 2018, ה' באדר, התשע"ח, בהעדר הצדדים.

מרט דורפמן, דיין
בית הדין לעררים